

Partij (en wellicht ook aan andere Nederlandse Volksraadsleden) ontraden. 'Ik ben', schreef Kerstens eind januari '40 aan van Poll (zulks in een brief waarin hij over het immobilisme van het gouvernement de staf brak¹), 'zowel door confidentiële waarschuwingen van de zijde van het hoofdparket als van de Generale Staf en door gesprekken o.a. met Idenburg' (toen nog directeur van Onderwijs en Eredienst) 'en Lovink' (het hoofd van de Dienst der Oost-Aziatische Zaken)

'er van op de hoogte dat het driemanschap Thamrin-Ratu Langie-Wirjoprofoto gevaarlijke relaties met Japanse autoriteiten onderhoudt en er naar streeft, Japanse hulp te gebruiken als breekijzer op de Nederlandse 'onwil' tot het doen van staatkundige concessies. De Indische regering zou de bewijzen in handen hebben dat dit drietal hoogverraderlijke handelingen pleegt' -

nu, bewijzen voor 'hoogverraad' waren er niet.

Eind januari '40 werd bij het onderhoofd van de dienst der algemene recherche het wantrouwen jegens Thamrin versterkt; aan dat onderhoofd werden namelijk door een Nederlands Volksraadslid enkele vertrouwelijke mededelingen gedaan, ca. acht maanden later aldus weergegeven:

'Thamrin weet . . . dat men hem verdenkt met Japanners in ongeoorloofde relatie te staan. Hoewel hij ontkent in hun loondienst te staan, heeft hij aan zegsman tijdens een vertrouwelijk onderhoud meegedeeld dat hij er niet voor terugdeinst, de een of andere grote mogendheid als hefboom te gebruiken voor zijn werk; hij vroeg zich hierbij af waarom dit niet zou mogen.'²

Kort nadien had hetzelfde Volksraadslid aan het bedoelde onderhoofd meegedeeld, tot de conclusie te zijn gekomen,

'dat Thamrin met de een of andere verwachting rondloopt. Toen zegsman hem nl. . . . op railerende toon sprak over het door hem te vervullen ambt van 'President van de Indonesische Republiek', gaf Thamrin op ernstige toon ten antwoord dat dit niet zo lang op zich zou laten wachten. Op de repliek van

¹ Kerstens die niet alleen in '36 tegen Soetardjo's petitie-voorstel had gestemd maar ook in Nederland de RKSP met klem tot afwijzing van die petitie had geadviseerd, schreef nu (d.w.z. enkele weken na het in 'Djakarta' gehouden Indonesische Volkscongres van de *Gapi*): 'Iets moet er gedaan worden; dit is de gedachte die mij geen dag met rust laat. Anders acht ik een ontwikkeling van zaken mogelijk, waarin ons over 10-20 jaar een Indisch parlement wordt *afgedwongen*.' (brief, 22 jan. 1940, van Kerstens aan M. van Poll, ARA, Archief-Kerstens, 20) ² Algemene Recherchedienst: Rapport, 2 sept. 1940, over Thamrin, p. 3.